

Estat independent

Definició:

Des de la Convenció de Montevideo de drets i deures dels estats, celebrada el 1933, s'estableix la formulació més àmpliament acceptada dels criteris de la condició d'estat independent en el dret internacional. L'acord de la Convenció Indica que un estat com un subjecte jurídic internacional ha de reunir els requisits següents:

- Ha de tenir una població permanent,
- Que viu en un territori definit,
- Que hi ha un govern únic, amb capacitat de governar amb control sobre el territori i que ostenti la capacitat legal i exclusiva del monopoli de la força, que inclou la capacitat de defensar-se respecte d'altres països així com la capacitat de recaptar impostos i establir una hisenda pròpia.
- I que té la capacitat d'establir relacions amb d'altres estats de manera independent.

Però els estats independents no son sobirans absoluts. Tots els estat independents, que son en aquest món, han de complir amb una sèrie de normes i principis internacionals (normes "ius cogens") que son d'obligat compliment per a tots els estats, fins i tot per els de nova formació encara que no els hagin subscrit.

Les normes "ius cogens" son normes de dret imperatiu, en contraposició a les de dret dispositiu. Són aquelles normes acceptades i reconegudes per la comunitat internacional d'Estats en el seu conjunt com a norma que no admet acord en contrari. Constitueixen el nivell més alt de les lleis internacionals i han de ser obeïdes sempre.

La Convenció de Viena sobre el Dret dels Tractats, celebrada el 23 de maig de 1969, i concretament en el seu article 53, especifica els següents termes:

"És nul tot tractat que, en el moment de la seva celebració, estigui en oposició amb una norma imperativa de dret internacional general".

Entre aquests principis o normes "ius cogens" cal destacar:

1. La igualtat d'estatus jurídic dels Estats i el principi de no intervenció;
2. La prohibició de l'ús de la força en les relacions internacionals i l'obligació d'arranjament pacífic de les controvèrsies internacionals;
3. El principi d'autodeterminació dels pobles; i
4. L'existència d'uns drets fonamentals de la persona humana que tot Estat té el deure de respectar i protegir per mitjà de regles processals que garanteixin en la pràctica aquells drets fonamentals

I de manera general, tot i que no hi ha acord unànimе entre tots els països, es considera que les normes bàsiques d'obligat compliment per a tots els països son les incloses en les següents declaracions i pactes:

- La carta de les Nacions Unides
- La Declaració Universal dels Drets Humans
- El Pacte internacional pels Drets Civils i Polítics
- El Pacte Internacional pels Drets Econòmics, Socials i Culturals.

En conseqüència, podríem dir que la sobirania dels estat independents ho serien dins el marc del compliment d'aquestes normes "ius cogens" en primer lloc i dels continguts de la Carta de la ONU, DUDH i els Pactes Internacionals en segon lloc.

Característiques d'un Estat Independent:

Un Estat Independent és aquell que disposa d'una estructura de poder que pretén tenir el monopoli de l'ús de la força sobre el territori i la seva població, i que és reconegut com a tal pels Estats veïns.

Els elements més evidents del poder de l'Estat són:

- El control de fronteres.
- La recaptació d'impostos.
- L'emissió de moneda.
- Un cos de policia i un exèrcit de bandera comuna.
- Un sistema burocràtic administrat per treballadors funcionaris.

Per a ser un Estat Independent no s'ha de dependre de cap altre Estat ni estar subjecte a cap altra potència. Tot i que en termes abstractes un Estat sobirà pot existir sense que hagi estat reconegut per altres Estats, els estats no reconeguts sovint troben dificultats per exercir plenament els poders per a participar en els tractats internacionals i en l'establiment de relacions diplomàtiques amb els altres Estats.

Avantatges i desavantatges d'un estat independent:

Son les derivades de prendre decisions d'acord amb el sentiment o voluntat dels ciutadans de cada estat, sense que hi hagi un altre estat o organització internacional que obligui o condiciona la seva presa de decisions.

Bàsicament vol dir responsabilitzar-se de les seves decisions i posicionament i assumir-ne les conseqüències. Aquestes poden ser més o menys favorables en funció de les decisions preses.